Ian W. Sainsbury

SMRTÍCÍ SPOJENÍ

Začíná to dětskou kresbou.
Končí to smrtí.

SMRTÍCÍ SPOJENÍ

Copyright © 2019 by Ian W. Sainsbury

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Vendula Hlavová, 2022
Cover © Zhivko P. Petrov, 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-1999-0 (pdf)

Ian W. Sainsbury

SMRTÍCÍ SPOJENÍ

Pro Ruth

Kapitola 1

Mags se krčila za hromadou dřeva. Čekala na vraha. Nebude čekat dlouho. Ještě než s Tam odešly z chaty, viděly, jak se k nim po zledovatělém svahu šplhá tmavá postava.

Zadívala se na svou dceru. Na čelo se jí lepily vlasy. Dýchala příliš rychle a lapala po dechu. S každým dalším výdechem vysílala v mrazivém ránu do vzduchu obláčky páry. Mags to připomnělo seriál Mašinka Tomáš, na který se s Tam dívaly, když ještě chodila do školky. Před sedmi lety. Zdálo se to jako celá desetiletí.

Mašinka Tomáš vypouštěl páru na nádraží. Tlustý přednosta na něj čekal a tvářil se naštvaně. Hodně naštvaně.

Mags sice netušila, jestli je ten vrah tlustý, zato si byla jistá, že naštvaný je. Nevěděla, jestli je hubený, vysoký, malý, starý nebo mladý. Možná pracoval v kanceláři nebo jako taxikář. Mohl to být flákač, tesař, učitel. Tam nedokázala matce říct, jestli byl černý, bílý nebo Asiat. Věděla jen, co všechno provedl, aby se k nim dostal. A co chtěl teď.

Teď chtěl Tam. Což znamenalo, že bude muset Mags zabít, protože jí bylo jedno, jestli má postavu jako medvěd. Prostě ho zastaví. V němém vzteku a zoufalství zakroutila hlavou. Pravděpodobnost, že se z tohohle setkání dostane živá, se blížila nule.

„Najde nás, mami."

Tamin obličej byl strnulý. Její oči zíraly do prázdna. Mags se k ní otočila a stiskla její ruce ve svých. Stáhla dceři vlněnou čepici přes uši a pohladila ji po chladných tvářích.

Dotýkám se jí naposledy.

„Pamatuješ si tu stezku, co jsme zahlédly skrz stromy?“

Tam přikývla.

„Vede přímo do vedlejšího města. Až ti řeknu, abys začala utíkat, tak to uděláš. Dobře, Tam-Tam? Poběžíš tak rychle, jak jen dokážeš.“

Tam zavrtěla hlavou. Neodpověděla. Dokonce ani neprotestovala, že ji oslovila Tam-Tam. Sevřela pevně rty, až jí z nich na bledé tváři zbyly jen bílé linky.

Mags se podívala dceři přímo do očí a zalhala jí.

„Budu hned za tebou. Nemáme čas se tu dohadovat.“

Obě zbystřily. Před chatou se ozvalo praskání sněhu a zvuk namáhavého dýchání. Na pár vteřin bylo ticho. Pak uslyšely kroky na schodech k verandě.

Mags dceru pustila a pravou rukou ji odstrčila.

„Běž, Tam. Běž. Hned.“

Dívka na okamžik zaváhala. Svírala ji nerozhodnost, ale nakonec se Tam otočila a vyběhla k lesu. Mags pozorovala chomáček vlasů pod její čepicí i ten kousíček kůže pod nimi, dokud jí nezmizela z dohledu. Tam se neotočila.

Hodná holka.

Vrah mezitím lomcoval dveřmi chaty. Jakmile toho nechal, Mags zadržela dech. Když se ozval zvuk rozbíjeného skla a otevírání okna, rychle vydechla.

Už to nebude trvat dlouho.

Mezi ní a chatou stálo vyskládané dřevo na topení. Opatrně se přesunula k místu, kam si schovala sekeru. Nahmatala mezeru mezi poleny a strčila ruku do hromady listí promočeného od sněhu. Šmátrala po zmrzlé půdě a hledala topůrko.

Nebylo tam.

Začala vzrušeně dýchat. Dělalo se jí zle.

Ne. Ne. Musí tam být.

Rychle zrakem přeletěla přilehlé okolí a asi metr od sebe spatřila další mezeru. Naklonila se a dotkla se tělem studené ztuhlé půdy. Natáhla se, jak jen to šlo. Přestávala cítit prsty.

„Panebože, no tak. Prosím."

Zadní dveře se otevřely. Zarazila se. Zadržela dech.

Kroky. Hlas. Nevýrazný, nerozpoznatelný. Co čekala?

„Měla bys jít. Přišel jsem si pro ni, ne pro tebe."

Prsty se dotkla gumového topůrka. Zaryla do něj nehty. Přitáhla si ho blíž. Jakmile chytila sekeru do ruky, všechny myšlenky se jí vypařily z hlavy. Nemyslela ani na Tam.

Mags se postavila. Čelem k němu. Pozvedla sekeru.

„No tak teda pojď."

Chraptila. Hlas se jí třásl.

Pak vykřikla: „No tak pojď, ty sráči! POJĎ!"

Kapitola 2

PŘED SEDMI MĚSÍCI

Jakmile se Mags dostala ke školní bráně, zavolala na ni paní Matlocková. Tam vedle ní ztuhla rozpaky. Mags jí slíbila, že po Vánocích může jít do školy sama. Ve třídě patřila Tam mezi poslední žáky, které doprovázeli rodiče. Mags věděla, že v očích své dcery to přehání. Samozřejmě že měla pravdu.

„Paní Barkworthová! Paní Barkworthová!"

Mags se otočila, učitelce zamávala a vykročila k ní skrz hřiště plné rodičů a dětí.

Tam ji popadla za ruku, aby ji aspoň trochu zpomalila. Přitáhla matku k sobě. „Dostala jsem to," zašeptala. „Chtěla jsem ti to říct doma."

Mags jí do školy připravila malý balíček vložek a náhradních kalhotek, ale pořád čekal v šuplíku jejího nočního stolku. Mags dostala první menstruaci až ve třinácti. Kroutila hlavou nad svou hloupostí.

„Promiň, Tam, já…"

„To nevadí, mami, Jas mi vložku dala."

„Díkybohu. A jsi v pořádku?"

„Jsem v pohodě."

Mags pohladila Tam po tváři. Byla trochu bledší než obvykle. Oči jí naopak ztmavly. Kdyby neměla na tváři pihy, vypadala by skoro dospěle. Mags na okamžik zahlédla Tam, kterou zatím neznala.

Dceru, která se jednoho dne vydá do světa a nechá ji za sebou. Záchvěv pýchy a paniky jí připadal jako předzvěst budoucnosti.

Paní Matlocková čekala ve dveřích třídy. Husté šedé kudrliny částečně zkrotila v drdolu.

Když za ní vcházely do třídy, Tam sklonila hlavu. Učitelka se zastavila na druhém konci místnosti zády k nim. Mags a Tam čekaly. Nevěděly, co mají dělat. Postarší žena k nim natočila hlavu a pobídla je, aby přistoupily blíž.

„No? Tak co na to říkáte?"

Postavily se vedle paní Matlockové před stěnu plnou skic. Tam měla umění ráda, i když nebyla zrovna moc nadaná. Mags si prohlížela obrázky a snažila se najít ten, který patří její dceři. Nedařilo se jí to. Na všech obrázcích byly budovy: domy, mrakodrapy, továrny, farmy, garáže, nádraží.

„Děti dnes odpoledne kreslily budovy," prohlásila paní Matlocková s pozdviženým obočím. Jako by čekala jinou reakci než tu, která se nabízela: „No nepovídej." Mags přikývla a prolétla jména napsaná v rozích kreseb. Tam neměla na první pohled rozpoznatelný styl. Jako batole kreslila pastelkami jednoduché panáčky s nafouklýma rukama a třemi prsty a nakonec se dostala ke standardnímu čtvercovému domu se čtyřmi okny a kouřovou vývrtkou stoupající z komína.

A pak ho spatřila.

Trošku dál od středu horní poloviny nástěnky jeden obrázek vyčníval. Byl tak podrobný, až se zdálo, že jde o obkreslenou fotku. Jeho prosté, avšak věrné zobrazení celého pohledu Mags připomnělo dokument o autistickém chlapci, který kreslil spletitá městská panoramata.

Přikročila blíž a pak se otočila zpět na svou dceru. Tamina tvář byla nečitelná. Ve tváři měla prázdný výraz.

„Tos kreslila ty, Tam?"

Místo odpovědi sotva znatelně přikývla.

„Jen se nestyď, Tamaro," řekla paní Matlocková. Tam nesnášela, když ji někdo oslovil Tamaro. Nesnášela to ještě víc než Tam-Tam. „Taková nádherná práce."

Mags se otočila zpátky k obrázku. Byl na něm velký rodinný dům, který se nepodobal budovám v okolí severního Londýna. Ulice, v níž Barkworthovi bydleli, byla plná viktoriánských dvojdomků, edwardských řadovek a několika moderních úkazů ze skla se zinkovou střechou.

Tohle se tomu vůbec nepodobalo. Vnější stěny byly obložené dřevem a šindelová střecha měla jen jeden jediný komín. Dřevěná terasa vedla k síťovým dveřím. Tam obrázek očividně kreslila z perspektivy hmyzu, jelikož část budovy byla zakryta trávou, listím a větvemi.

Autorčin důraz na detail byl pozoruhodný. Jedno prkno nedaleko štítu se zbortilo a ve vzniklé mezeře se usadil podnikavý ptáček. Na místě, kde by si Mags na terasu postavila houpačku, stálo staré kolo. Z košíku na řídítkách vykukovala sevřená poupata. Mags se zdálo, že tulipánů.

„Nikdy jsem neviděla, že by se tolik soustředila," prohlásila paní Matlocková a položila ruku na Tamino rameno. „Úplně ji to pohltilo. Ani by sis nevšimla, kdyby spustil požární poplach, viď?"

Tam mlčela. Byla bledá. Vypadala unaveně. Mags si vzpomněla na její menstruaci.

„Úžasné," odvětila a s úsměvem se zadívala na paní Matlockovou, která stále mluvila.

„Za patnáct let, co tu učím, jsem nic podobného neviděla. Takový talent, no teda…"

Tam stiskla Mags ruku a táhla ji pryč.

„Jistě, jistě, máte pravdu," říkala Mags cestou ke dveřím. „Ještě jednou vám děkuju."

Doma postavily na čaj, a když Tam vypila polovinu sklenice pomerančového džusu, Mags ji objala rukou kolem ramen a přitáhla si ji blíž k sobě.

„Moje malá umělkyně," řekla. „Co se děje? Menstruace? Jsi unavená? Bolí tě bříško?"

Tam se na ni zadívala svou bledou tváří. „Jde o tu kresbu, mami."

„Co je s ní, broučku?"

Tam se tvářila sklíčeně. „Nepamatuju se, že bych ji kreslila. Nepamatuju si vůbec nic."

„Kdy se táta vrátí domů?"

Seděly u kuchyňského stolu. Mags pořád považovala kuchyň za svou nejoblíbenější místnost. Dům hledali, když byla těhotná, a jakmile vešli do této čisté moderní kuchyně, musela nadšením tisknout manželovu ruku. Pak se zamilovala do těch vysokých viktoriánských stropů, do koupelny přilehlé k ložnici, do obrovské pracovny pro Bradleyho ve sklepě i skleněného výklenku na konci kuchyně vedoucího do zahrady. Architekt, který dům prodával, ho k domu přistavěl až na závěr. V létě zachytával slunce a za zimních rán to bylo jediné místo, kde se dalo číst bez lampy.

Bylo osm večer a okenice byly stále otevřené. Světlo ze zapadajícího slunce se plížilo po dřevěné podlaze a barvilo prkna do oranžova a žlutohněda. Ke klasické hudbě vycházející z reproduktorů se přidával bujný kontrapunkt ptačího zpěvu.

Tam srkala mléko a ukusovala sušenku. Několik měsíců poté, co Tam začala mluvit, trvala Mags na tom, aby se téhle svačince říkalo koláček, ale nedokázala držet krok se svým americkým manželem a každodenní porcí *Sezame, otevři se*.

Rituál s mlékem a sušenkou před spaním patřil mezi několik málo amerických výmyslů, které si ráda osvojila. Mléko a sušenka, vyčistit zuby, do postele, přečíst pohádku, zhasnout. Schéma, které od chvíle, co se Tam začala batolit, ani jednou neporušili. Mags byla štěstím bez sebe, že i v jedenácti a půl letech Tam občas chtěla

slyšet pohádku před spaním. Snažila se to ale na sobě nedávat moc znát. Možná to bylo tím, že byla jedináček. Možná tím, že její otec byl pořád v práci. Ať to bylo čímkoliv, byla za to ráda.

„Měl by přiletět v sobotu ráno. Hodně brzy. Bude tu na snídani, broučku."

Oslovení *broučku* bylo dalším z amerikanismů, které se sem vloudily. Už jí to ani nepřišlo zvláštní. Stačilo strávit čtrnáct let po boku muže z Massachusetts, aby si na to zvykla. Vstřebat jazyk trvalo roky, ale i sám Bradley byl jako vichřice. V průběhu tří měsíců přešli od *povídání* a *společného trávení času* k *randění* a k *pletkám*. Její přátelé a rodina při pozorování tak impulzivního chování nevěřícně valili oči. No, oči nevěřícně valili spíš ti, kdo Bradleyho ještě neviděli.

„Už jen dvě noci," řekla Tam s bílým knírkem, když dopila mléko.

„Přesně tak." Mags jí otřela ubrouskem horní ret a chystala se sklidit skleničku a talíř.

„Mami," vytrhla jí Tam ubrousek z ruky. Mags jí podala talíř a Tam ho dala do myčky. „Nejsem dítě," natáhla ruku po skleničce.

Mags se málem uchechtla nad vážností, se kterou to řekla, ale podařilo se jí udržet neutrální výraz. A Tam měla koneckonců pravdu. V některých kulturách by se dnes stala ženou.

„Bolí to? Myslím tvoje břicho? Není to nepříjemné?"

Tam se opřela o myčku. V jejím novém sestřihu – krátkém, ale pořád jaksi neupraveném – se odrážely poslední sluneční paprsky a jemné zlaté konečky připomínaly blonďaté kudrlinky, které mívala jako miminko. Teď měla vlasy hnědé, ale světlejší než její tmavé pronikavé oči. Díky teplému počasí posledních dnů jí na tváři vyskákaly pihy. Tam je nesnášela. Mags je milovala.

„Jsem v pohodě, mami. Dalas mi všechny ty knížky. Vím toho víc než většina doktorů. Jsem odborník na holčičí potrubí."

„Dvě knihy. Dala jsem ti dvě knihy," usmála se Mags. „Jen jsem chtěla vědět, že jsi v pořádku. Nikdy nevíš, jak tě menstruace ovlivní, dokud k tomu nedojde."

„No, tak k tomu došlo a jsem v pohodě. Přestaň se bát."

„A co ten obrázek?"

„Co je s ním?"

Tam se o svém záchvatu uměleckého génia nechtěla bavit. Byla napůl přesvědčená, že během hodiny usnula, i když si byla částečně vědoma toho, že držela tužku v ruce a tlačila její hrot na čtvrtku. Ale dům, který nakreslila, nepoznávala. Nevěděla ani, jestli je skutečný. Její výtvor ji překvapil úplně stejně jako paní Matlockovou.

„No…" Mags na ni nechtěla tlačit. Tam o tom nechtěla mluvit. Šlo o podivnou příhodu, ale nic, kvůli čemu by se musela rozrušovat. Počká, až to probere s Bradleym. Vždycky chtěl slyšet o všem, co Tam prováděla.

Když Mags v posteli dopředčítala další kapitolu *Olivera Twista* – vyděšená otřesným utrpením Olivera, které Tam naopak fascinovalo –, políbila svou dceru na dobrou noc. Tam už svírala v rukou svůj výtisk *Jen tak dál, Jeevesi*.

„To už *zase* čteš tohle?"

„Je to klasika, mami."

Mags už byla na chodbě, když na ni Tam zavolala. „Mami?"

Strčila hlavu do dveří. Tam se tvářila vážně.

„Ten obrázek," spustila. Zadívala se do strany, jak to při přemýšlení často dělávala. „Když jsem ho dokončila, jako by…" Pohled jí znovu sjel do strany. „Jako bych se probudila ze sna. Ale… ne z hezkého. Z noční můry."

„Ale broučku," chlácholila ji Mags. Tam zavrtěla hlavou.

„Jsem v pořádku. Ale nelíbilo se mi to. Nechci, aby se to ještě někdy vrátilo."

Mags se na ni usmála jako rodič, který se chystá uklidnit své dítě při něčem, o čem skoro nic – nebo vůbec nic – neví.

„Určitě se to nevrátí," řekla jí. „Dobrou noc."

Kapitola 3

V sobotu v 7:20 už se letiště sice hemžilo lidmi, ale jejich rozhovory zněly tlumeně, jelikož většina z nich musela kvůli odbavení vstávat pekelně brzy. K okýnkům se šourali jako v mlze a za sebou táhli obrovské kufry a malé děti.

Mags a Tam vstoupily do příletové haly. Ještě před snídaní by tu mělo přistát šest transatlantických letů. Proud tváří, které strávily několik hodin s neznámými lidmi v plechovce řítící se po nebi, zatímco většina z nich pojídala buráky a vehementně popíjela, se začal vynořovat z místa pro odbavení. Na tvářích se jim zračil šok, hýbali se pomalu a zírali do prázdna.

Bradley mezi nimi vyčníval. Ne proto, že se tvářil ostražitě a odpočinutě, ale proto, že Bradley vyčníval vždycky.

Když si Mags poprvé přivedla Bradleyho domů, aby se s ním pochlubila, její bratr Kit si ji vzal stranou. „Můj gaydar kvůli němu střílí do nebes. Nikdo nevypadá takhle dobře a nikdo nechodí takhle dobře oblečený, aniž by to byl gay. Nikdo." Nedodal, že Bradleyho jeho vzhled staví do úplně jiné ligy než Mags. Kit byl její dvojče. Ani to říkat nemusel. Ale položil jí ruku na rameno, zadíval se jí do očí a řekl: „Vždycky jsem si myslel, že jsem nejlepší milenec v celé Británii, ale řekl bych, že ten titul teď patří tobě. Ne, vážně, co jiného by v tom mohlo být? Tvoje osobnost taky není nic ke chlubení." Praštila ho do ruky. Tvrdě.

V posledních pár vteřinách, než ji Bradley s Tam zpozoroval, si ho prohlížela a cítila známý pocit nepatřičnosti. Jako by špatná osoba

čekala na špatném místě na špatného muže. Ráno strávila půl hodiny líčením, aby po těch deseti dnech, co se neviděli, vypadala co nejlíp. Ale ve velkém zrcadle v ložnici si všimla faldů kolem boků, unavených očí i toho, že jí šediví kořínky jejích blonďatých vlasů. Bylo jí čtyřicet a vypadala na to. Bradleymu bylo třicet osm a vypadal jako filmová hvězda. Ne takovým tím pohledným způsobem. Jeho tvář byla až moc zajímavá na to, aby se řeklo, že je pohledná. Oči měl stejně modré jako Paul Newman, ale jeho nos byl příliš velký. Jenže na přitažlivosti mu to překvapivě jen přidávalo. Tmavé vlasy si udržoval krátké, přesto rozcuchané. U muže, který se jinak pyšnil upraveným vzhledem, byl při jejich první schůzce tento detail pro Mags první jiskrou vášně.

„Tati!" Tam se rozběhla ke svému otci, který ji zvedl ze země a objal. Mags se držela stranou a nechala je, ať si užijí své shledání. Pro jedenáctileté dítě představovalo deset dnů příliš dlouhou dobu.

„Mami, mami, dívej. Táta mi koupil knížku," mávala Tam starou knihou v tmavě hnědé tvrdé vazbě. *Dobrodružství Huckleberryho Finna* od Marka Twaina.

Bradley se sklonil a políbil Mags na temeno. Pak sevřel její tvář v dlani, dokud se na něj nepodívala. Usmál se.

„Řekl bych, že P. G. Wodehouse je v pohodě," prohlásil. „Ale asi je na čase, aby začala číst *skutečnou* klasiku." Vždycky když se vrátil z Ameriky, byl jeho bostonský přízvuk silnější.

„Klaaasiku," snažila se ten zvuk napodobit. Nedařilo se jí to. Nikdy se jí nepodařilo správně zploštit *samohlásky*. „Klaaaasiiiku."

„Ne," odvětil stále s úsměvem, „ani trochu se tomu neblížíš."

Do rozhovoru se vmísila Tam. „Hele, tati, když jsi byl v Bostonu, zapaarkoval jsi svoje aaauto na Haarvaaard Yaaardu?"

Obrátil se na ni s obočím zvednutým v předstíraném úžasu. „No helemese, to není špatný, na poloviční Britku."

„Poloviiiční Britku."

„Přesně, řekla sis o to."

„Řeklaaa.“ Tam se začala chechtat, když se na ni Bradley vrhl a začal ji lechtat. Smíchy sotva mohla dýchat, ale přesto do svých protestů zapojila napodobení jeho bostonského přízvuku. „Přestaaaaň! To není féééér! Není to fééér!“

„Tak jo, Tam-Tam, vyklop to. Co se tu dělo?“

Tam si založila ruce a podívala se z okna auta ven. Bradley si poposedl na předním sedadle a zadíval se na ni. „Ajaj. Promiň, zlatíčko. Je pro mě těžký přestat ti říkat Tam-Tam, takže to občas můžu poplést. Přijmete mou pokornou omluvu, slečno Barkworthová?“

Tam si odfrkla, ale pak Mags ve zpětném zrcátku viděla, jak se na otce znovu s úsměvem na rtech otočila.

„Vlastně máš pravdu, tati. Už nejsem dítě. Dostala jsem svoji první menstruaci.“

Se svým otcem se Tam o všechno dělila stejně bezstarostně jako s Mags. Od chvíle, kdy se naučila mluvit, se jí Bradley ptal na její pocity a myšlenky a nadšeně se zajímal o všechno, co říkala a dělala. Jejich blízkost byla často středem konverzace jejich rodiny a přátel.

„No páni. To je paráda, broučku. Je to nepříjemný? Je ti zle? Nebolí tě hlava, nechce se ti zvracet? Objevily se nějaké jiné změny, o kterých bys chtěla mluvit?“

Mags dloubla manžela do nohy. „Co to je? Výslech?“

„Promiň. Jen mě to zajímá. Z naší dcery se stává žena. Jaký otec by o tom nechtěl všechno slyšet?“

„Jasně, ale jsi její otec, ne lékař.“

Bradley přikývl a natáhl ruku dozadu k Tam. „Díky, žes mi to řekla. Promluvíme si o tom později.“

Doprava na severním okruhu byla hustá a s nástupem dopravní špičky houstla ještě víc. Posledních dva a půl kilometru jim zabralo dvacet pět minut, ale konečně se usadili u kuchyňského stolu.

V troubě se ohřívaly croissanty a na sporáku bublalo kafe. Tam vyprávěla tátovi o zkouškách na školní hru, o své eseji na téma bitvy o Británii i o tom, že většina třídy ignorovala Morag Wilkinsonovou, protože je fanatička. Mags pozorovala Bradleyho, jak spokojeně přikyvuje nad slovníkem své dcery.

Bradley na oplátku odpovídal na otázky ohledně své cesty, ale podělil se pouze o pár podrobností. O své práci vždycky mluvil jen obecně a smál se tomu, že pro kohokoliv bez titulu v genetice to musí být nuda. Už od absolvování školy pracoval pro svého otce. Společnost Edgegen Technology prováděla genetický výzkum se specializací na vysilující neurologická onemocnění. Víc toho Mags nevěděla. Většina Bradleyho práce byla vázána dohodou o mlčenlivosti.

„Trávil jsem strašně moc času v laboratoři. Dělal testy a výsledky kontroloval znovu a znovu." Dolil si kávu a nabídl šálek Mags. Odmítla. Šálek a půl za den byl její limit. Kdyby vypila víc, zrychlil by se jí tep a brněla by jí kůže, což jí připomínalo začátek záchvatů paniky, které ji sužovaly po narození Tam. Narození dcery bylo nejšťastnějším a zároveň nejsmutnějším okamžikem jejího života. Pouhé pomyšlení na ty události v ní vyvolávalo povědomou závrať. Pocit, že kráčí na okraji propasti.

Mags vzhlédla ke kalendáři na zdi kuchyně a hledala další červenou samolepku. Pondělí odpoledne. Dumala nad tím, jestli se někdy bez terapie úplně obejde. Vrátila se do přítomnosti. Bradley pořád vykládal.

„Chtěl jsem se vypravit na jezero, ale měl jsem moc práce. Každopádně teď budu nějakou dobu doma. Musím projít tři řady výsledků testů. To zabere aspoň šest až osm týdnů."

„Slibuješ?" zeptala se Tam.

„Slibuju." Ťukli si pěstí. „No, a to jsou všechny novinky?"

„Všechny," usmála se Tam. „Nepodíváme se odpoledne na nějaký film?"

„Jasně. Co třeba dokument o ekonomii?“

„Taaatiii.“

Mags sklidila talíře a dala je do myčky. O obrázku se Tam ani nezmínila.

Když si později Bradley čistil zuby, Mags zvažovala, že mu o tom obrázku nic neřekne. Přemítala nad výrazem dceřiny tváře, když kresbu popisovala. Tam už se o tom pak nezmínila a chtěla na to zapomenout.

Ale měla z toho, že by o tom Bradleymu neřekla, špatný pocit. Ria, její terapeutka, trvala na tom, že komunikace mezi nimi musí být otevřená.

„Vztahy se hroutí, jen když spolu lidi přestanou mluvit,“ tvrdila jí. „Komunikace je základ. I když nedokážete Bradleymu říct, jak vaše úzkost ovlivňuje váš pohled na něj, řekněte mu o všem ostatním. Povídejte si spolu. Časem budete připravená se mu otevřít ohledně vašich problémů s důvěrou.“

Jakmile Bradley vyšel z koupelny, Mags zavřela svou knihu. Pět minut zírala na stejnou stránku, aniž by něco přečetla. Položila ji na noční stolek a sledovala ho, jak se pohybuje po místnosti. Měl na sobě pyžamové tepláky. Horní část jeho těla byla lehce osvalená a štíhlá. Většinou chodil každý den běhat a třikrát týdně zašel do posilovny. Zato její občasné pokusy o to samé nevyhnutelně končily po prvním či druhém týdnu. On však trval na tom, že mu na těch pár kilech, která přibrala, nezáleží.

„Tam nakreslila úžasný obrázek,“ spustila. Bradley se chystal vklouznout do postele vedle ní. Zarazil se s rukou na přehozu.

„Vážně? Umění ji nikdy nezajímalo.“

Mags přikývla. „Já vím. Sotva jsem věřila tomu, že to kreslila ona.“

„Co na něm bylo tak úžasného?“

Mags pokrčila rameny. „Byl tak realistický. Jako fotka."

„Můžu ho vidět?"

„Je ve škole. Paní Matlocková říkala, že ho vystaví na chodbě. Ale…"

Zastavila se. Bradleymu se zúžily oči a soustředil se na obličej své ženy. „Ale co?"

A bylo to tady: podíval se na ni, jako by pro něj nic neznamenala. Ten okamžik pominul a jeho výraz se zjemnil. Ria by to nazvala *projekcí*. Nebylo to skutečné. Mags znovu pokrčila rameny. „To není důležité."

Bradley se usadil na postel, usmál se a vzal svou ženu za ruku. „Řekni mi, co jsi chtěla. Já posoudím, jestli je to důležité, nebo ne."

Teď ji poučoval. Jeho vnitřní vědec se dral na povrch. Cítila se jako pokusný subjekt, co odpovídá na otázky, které budou později zkoumány, než jí udělí známku.

Bradley vycítil, že se stahuje. „Promiň. Jen mě to zajímá. Je to naše dcera, a pokud vykazuje v nějaké oblasti nadání, chci o tom slyšet." Hladil jí palcem po zápěstí a políbil ji na dlaň. „Prosím. Řekni mi o tom."

Mags stiskla jeho prsty a připomínala si, aby se držela přítomnosti, aby nesoudila Bradleyho podle paranoie, kterou vytvořila její úzkost. Jako pokaždé se v mysli vrátila zpět do prvních měsíců jejich vztahu. Ještě než se vzali a než otěhotněla. To vzrušení, ta touha, ten prostý pocit lásku přijímat a dávat. „Tam mi řekla, že si nepamatuje, že by ho kreslila. Pak už o tom nechtěla vůbec mluvit." Mags popsala Bradleymu dům na obrázku i to, jak se Tam cítila podivně odtažitě, jako by se vzbudila ze špatného snu. „Od té doby už se o něm nezmínila. Možná bys to měl nechat být."

Bradley pustil její ruku. „Kdy to nakreslila?"

„Ve středu nebo ve čtvrtek."

„Tak kdy?"

„Záleží na tom? Jo, dobře, byl to čtvrtek."

„Jsi si jistá?“

„Jo, jsem si sakra jistá. Ve stejný den, kdy začala menstruovat.“ Mags znovu vzala do ruky svou knihu. „A přesně to by tě mělo zajímat. Zvládá to bravurně, díky za optání.“

Bradley si povzdechl a posadil se. „Promiň, zlato. Asi je to tím časovým posunem. Ale to neomlouvá, že jsem na tebe vyjel. Vážně mě to mrzí. Odpustíš mi?“

Jeho bezelstné modré oči jí stále dokázaly pohnout. Mags myslela na Riinu radu. I když má svou úzkost teď mnohem víc pod kontrolou, pořád zabarvuje její pohled na manžela. Je to dobrý muž, pozorný otec, ochotný a citlivý milenec. Musí to brát na vědomí. Přitáhla si ho k sobě a políbila ho. Zatímco jeho ruce hladily její tělo, Mags se za pomoci Riiny techniky všímavosti soustředila na přítomný okamžik. Při nádechu počítala do šesti a při výdechu se soustředila na části těla, kterých se Bradley dotýkal. Při třetím kole přestala počítat a oddala se potěšení.

Ve tři ráno otevřela oči a natáhla se po sklenici vody. Bradleyho strana postele byla prázdná, přilehlá koupelna byla tmavá a tichá. Věděla, že díky Bradleyho práci mají nádherný dům, dovolené v tropech a slušnou částku v bance. To by mu neměla vyčítat.

Mags uhladila důlek na jeho polštáři.

Všechno dělal správně. Vždycky. Tak proč mu nevěří?

Kapitola 4

Na okamžik zapomínám, kdo jsem. Má lebka hučí, vibruje. Bolí mě z toho zuby. Napůl otevřu oči. Sklo, déšť, temnota. Pak mi po tváři proběhne záblesk světla seshora. Posadím se, sundám hlavu ze skla a otočím se za světlem. Osvětlená značka na dálnici. Znovu se otočím. Jsem v autobuse. Jen si nemůžu vzpomenout, kam jedu. Ani odkud.

Autobus je poloprázdný. Většina lidí spí. To se mi líbí. Cítím se tu dobře. Nacházíme se mezi městy, někde na Středozápadě. Před léčbou jsem nikdy Floridu neopustil. Na sever jsem se poprvé v životě vydal, až když jsem se dozvěděl o tom programu. Cestoval jsem v autobusech, jako je tenhle. Nelíbilo se mi to. Nelíbilo se mi být pryč z domova. Tehdy můj život neměl žádný smysl.

Mysleli si, že mě dokážou vyléčit. Říkali, že může stačit jediná operace. Nikdo nechce myslet na to, že by mu měli řezat do hlavy, ale pokud to znamenalo, že pak budu moct spát, řekl jsem jim, že si tu hlavu klidně můžou vzít celou. Smáli se, když jsem to říkal. Nebyl to vtip.

Nevyléčili mě. Naposledy jsem se pořádně vyspal, když do mě řezali. Teď jsem na tom stejně špatně jako dřív. Schrupnu si na minutu, možná dvě a znovu se vzbudím.

Ti lékaři si mysleli, že selhali. Pro ně to možná byl neúspěch, protože dál trpím nespavostí. Ale teď je všechno jiné.

Dotýkám se rukou jizvy. Vlasy už mi dorostly, ale pořád ji cítím. Hrubou zvrásněnou kůži za uchem, která se táhne nahoru přes

mé čelo. Její záhyby mi připomínají schody. Je to jedna ze dvou věcí, kterou mě doktoři obdařili. Jizvou. A taky důvodem, proč žít. To samozřejmě netuší. Ani já to nějaký čas netušil. Trvalo to dny, možná i týdny. Došlo mi, že ta operace mi poskytla něco navíc. Něco mnohem lepšího, než je spánek.

Znovu se rozhlížím po autobuse. Napočítám jedenáct hlav. Všichni spí, až na starou Hispánku, která se na mě podívá a pak odvrátí zrak.

Znovu se otočím dopředu. Můj zrak spočine na zrcadle v přední části autobusu. Řidič zírá přímo na mě. Zadívám se na zem. Dojde mi, že jsem mluvil nahlas. Musím si na to dávat pozor. Pokud na sebe přitáhnu pozornost, nebudu moct odvést svou práci. Musím být schopný odvést svou práci. Tak málo lidem se poštěstí najít smysl života.

Na další zastávku je to ještě několik hodin. Nestihl jsem se podívat na ceduli oznamující, kde jsme, ale stejně vystoupím. Autobus vyráží dál. Je tu benzínka a motel. Fajn. Jsem na cestě už asi den nebo dva.

Vyrazím k benzínce a zeptám se na sprchy. Chlapíkovi za pultem zaplatím pět dolarů za žeton a budovu obejdu. Voda je teplá, proto ji stáhnu co nejvíc dolů, dokud nemám husí kůži a nerozklepou se mi ruce. Umyju se a převléknu do čistého oblečení, které mám v batohu. Staré oblečení nechám na věšáku před sprchou. Někdo si ho vezme. Vždycky si ho někdo vezme.

Od posledně uplynul jen týden. Ale dostal jsem znamení. Znamení, že na mě někdo dává pozor.

Za okrajem benzínky vidím světla města, které se rozléhá ani ne kilometr daleko. Pokud to střihnu přes pole, nikdo mě neuvidí. Ještě hodinu nebo dvě nebude světlo.

Naposledy se rozhlédnu. Nikdo se nedívá, nikdo nic nevidí, všichni napůl spí. Chlapík na benzínce se krčí nad mobilem a hraje nějakou hru.

Kdyby věděl, kdo jsem a co dokážu, požádal by mě o pomoc. Žadonil by o ni. Kdyby lidi chápali, co nabízím, chtěli by to všichni.

Už není potřeba být napůl vzhůru, napůl spát. Když vám pomůžu já, můžete spát. Můžete spát.